

[Per Hækkerup.]

forslag, er penge, som er statens, eller for at sige det på en anden måde: det er penge, som er alle borgeres. Det kan ikke være rimeligt, at man uden videre siger: det gives som tilskud til arbejdsgiverne. Skal de så have den ejendomsret, der knytter sig dertil? Er det ikke rimeligt, når det er os alle sammen, når det er alle borgerne, når det er samfundet, der skal yde efter regeringens forslag, at så også samfundet under en eller anden form — den kan vi diskutere — får ejendomsretten til det, som man yder på den måde? Nu kan jeg levende forestille mig, at man straks siger: ja men det er jo socialisering, det er begyndende socialisering, det er dog forskrækkeligt. Nej, det er såmænd ikke begyndende socialisering, og det er slet ikke forskrækkeligt; man må kunne finde en fornuftig og hensigtsmæssig måde, hvorpå man undgår den urimelighed, at man tager fra os alle for at give til arbejdsgiverne.

Endelig vil jeg nævne, at vi tror også, det ville være hensigtsmæssigt, hvis man vil anvende en del midler til at dæmpe prisstigningerne med, at vi på det område, hvor prisstigningerne har været og forventes at blive de kraftigste, nemlig på olie og olieprodukter, ydede et tilskud f. eks. af en størrelsesorden svarende til momsens, der betales af disse varer. Det er også en tanke, som vi gerne vil kaste ind til videre drøftelse i udvalgsarbejdet. Jeg tror, det vil have en gunstig psykologisk virkning; jeg tror også, det vil have en vis omkostningsdæmpende virkning. Jeg tror, det ville føles som en retfærdighedshandling hos den meget store del af befolkningen, som rammes af disse meget kraftige prisstigninger.

Jeg er fuldstændig klar over, at når man opstiller som målsætning, at man skal opretholde produktion og beskæftigelse, og det anser vi for det vigtigste, og samtidig vil have en ligelig fordeling af byrderne — det mener vi ikke regeringen er nået frem til, men det mener vi er nødvendigt — hvis man vil opnå de to ting på én gang og samtidig

dæmpe prisstigningerne og reducere betalingsbalanceunderskuddet, så bliver det en overordentlig vanskelig balancekunst i den økonomiske politik. Det er vi fuldstændig klar over, men vi er villige til at gå ind i en fordomsfri og åben drøftelse af, på hvilken måde disse fire formål kan opnås.

Gede (FP):

Generelt om de lovforslag, der står på dagsordenen i dag, kan jeg gentage, at vi finder dem unyttige, og vi finder, de er udtryk for et ganske unødvendigt regereri. Regeringens formål med forslagene er at bremse inflationen og forbedre dansk erhvervslivs konkurrenceevne. Vi tror overhovedet ikke på, at de fremsatte lovforslag vil tjene til at opnå dette i sig selv udmærkede formål.

For det første mener vi, at lønglidningen, som jo er langt den største del af de lønstigninger, der finder sted her i landet, nok skal bevirke, at omkostningsniveauet såmænd bliver det samme med eller uden disse pris-alsportioner. Jeg har da også set en enkelt økonomisk professor gøre gældende, at forslaget nok snarere vil forøge efterspørgselspresset end formindske det.

I øvrigt mener vi også, lovforslagene er unødvendige af den grund, at oliepriser og lønninger og omkostninger i øvrigt stiger akkurat lige så meget i de lande, som vi konkurrerer med, som de stiger her i landet, så vores konkurrenceevne skulle altså i og for sig ikke blive forringet af den grund. Desuden tror vi trygt, vi kan gå ud fra, at alle lande vil føre en økonomisk politik, der går ud på at undgå det værste af alt, nemlig arbejdsløshed. Når dette er tilfældet, så tror vi ikke på, at risikoen for beskæftigelsen her i landet skulle være ret stor. Det er jo faktisk sådan, at dansk erhvervslivs største problem indtil nu har jo, når det kommer til stykket, ikke været manglende konkurrenceevne, det har været mangel på arbejdskraft. Hvis man indførte sådanne reformer, at dansk erhvervsliv kunne få mere arbejdskraft, så kunne vi producere os ud af vore